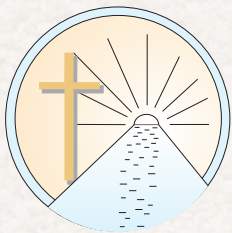

Sions Missionstidning

*”Se, vi går upp till Jerusalem,
och Människosonen kommer att överlämnas
till översteprästerna och de skriftlärdä.
De ska döma honom till döden och utlämna
honom åt hedningarna, som ska håna honom
och spotta på honom, gissla och döda honom.
Men efter tre dagar kommer han att uppstå.”
(Mark. 10:33 – 34)*

BIBELORDET

När vi nu har en stor överstepräst som har stigit upp genom himlarna, Jesus, Guds Son, låt oss då hålla fast vid vår bekännelse. Vi har inte en överstepräst som inte kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allt liksom vi fast utan synd. Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.
Hebr. 4:14 – 16.

AUGSBURGSKA BEKÄNNELSEN Artikel 4

Om rättfärdiggörelsen

Vidare lära de, att människorna icke kunna rättfärdiggöras inför Gud genom egna krafter, egen förtjänst eller egna gärningar, utan att de rättfärdiggöras utan förskyllan för Kristi skull genom tron, när de tro, att de upptagas i nåden och att synderna förlätas för Kristi skull, vilken genom sin död åstadkommit tillfyllstgörelse för våra synder. Denna tro tillräknar Gud som rättfärdighet inför honom, Rom. 3 o. 4.

HELGDAGAR

Fastlagssöndagen (Esto mihi),
Mark. 10:32-45,
Guds kärleks offerväg.

Första söndagen i fastan (Invocavit),
Mark. 1:12-13,
Jesus segrar över frestelserna

Andra söndagen i fastan (Reminiscere),
Mark. 9:17-29,
Bön och tro

Sions Missionstidning

Nr 2 2021

Upp till Jerusalem - i rädsla eller förtröstan	4
Guds kärleks väg	6
Simeon och Hanna som trons exempel	8
Guds rike	10
Barnsida: Förlåt	12
Ungdomssida: Kärleksfull och trygg	14
”Och förlåt oss våra skulder”	15
Gör de kristna symbolerna synliga	16
Jesus -Guds största gåva	18
Till minne av Elmer Ylimäki.....	20
Annonser, prenumerationer.....	22

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

Ansvarig redaktör:
Vesa Pöyhtäri
Permosvängen 111
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 2175410

Redaktionsråd:
Sven Sundström,
Susanna Östman,
Magnus Enlund

Layout o pärmbilder:
Grafica Layout & Foto
Ulrica Wik
Tel. 050-536 7726
ulrica@grafica.fi

ISSN 1455-8882 (print)
ISSN 2490-0869 (web)

Tryck:
Forsberg Printed
Communication Oy Ab

HELGSAMMANKOMSTER

Februari

6.2.	Risöhall
13.2.	Flynängen
20.2	Näs
27.2.	Bosund

Upp till Jerusalem

– i rädsla eller förtröstan

Vi går in i fastetiden. Vi får i tro följa Jesus på vägen upp mot Jerusalem. Vi får ta del av ett fullbordat evangelium om Jesu lidande, död och uppståndelse. Jesus gick lidandesvägen för din och min skull.

I fastetidens texter läser vi att människorna som följde Jesus blev rädda. Det var något speciellt som väntade, men de visste inte vad. De var fyllda av fruktan och bävan. Jesus tog lärjungarna till sig och förklarade för dem vad som skulle hända: *”Se, vi går upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till överstepräster och de skriftlärda, som skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna. Dessa skall håna honom, spotta på honom och gissla och döda honom. Men efter tre dagar skall han uppstå.”* (Mark. 10: 33-34)

Jesu ord beskrev bokstavligen vad som skulle hända. Jesus upprepade orden för lärjungarna flera gånger. Johannes bekänner ändå efteråt att de inte förstod hans ord.

Vi har år efter år fått lyssna och ta del av Jesu lidandes väg. Vi har svaren, vi vet vad som hände och varför. I den verkliga situationen visste lärjungarna inte, och förstod inte, vart vägen ledde. De följde ändå Jesus, de hade vandrat tillsammans med honom redan en tid. De hade sett undren och hört hans

undervisning. Några hade i sina hjärtan fått vittnesbördet om vem han var. Några fick se Jesus i härlighet uppe på förklaringsberget. Därifrån började vandringen mot Jerusalem.

Framtiden var oviss för människorna, men Gud hade ändå full kontroll över händelserna. Sett från himlens perspektiv höll Guds ords löften nu på att gå i uppfyllelse.

Fastetidens texter beskriver mänskliga sätt att reagera på osäkerheten. En del började säkra sina egna positioner. Sebedeus familj är ett exempel, modern ville reservera åt sina pojkar de bästa platserna i Jesu rike. De andra lärjungarna blev uppretade. Man grälade om vem som var störst, fastän stunden var kritisk. Osäkerhet och rädsla gör inte människor varken bättre eller heligare.

Vi är nu på vandring mot ett nytt Jerusalem. Vi får följa Herren Jesus på vägen till det himmelska Jerusalem, ”till staden den evigt klara”. Vi går ändå inte fysiskt i hans fotspår. Vi ser honom endast med trons ögon och genom Guds ord. På grund av coronabegränsningarna får vi inte ens följa honom synligt tillsammans med andra och inte gemensamt sjunga hemlandssångerna i hela församlingen. Framtiden blir allt mer osäker, det finns inga garantier för morgondagen. Många fylls av fruktan.

*Låt inte era hjärtan oroas.
Tro på Gud och tro på mig.*

I Guds ords ljus kan vi se att slutresultatet är klart. Guds ord fullbordas i världen när tiden är inne. Kristi församling vandrar därför i segertåg. Jesus har redan på Golgata besegrat synden, döden och alla onskans makter. Fienden, djävulen, är avsatt från tronen. I Jesu sällskap blir lidandesvägen därför segerns väg. Den går genom lidande, men till seger eftersom Gud håller allt i sin hand.

Mänskligt sett finns ändå mycket som inger fruktan. Det är svårt att förstå det som händer, inte är det heller lätt att fatta Guds ord. Gud tillåter ännu Antikrist en position i den här världen. Människor och kyrkosamfund avfaller från Guds ords auktoritet. Otryggheten bara ökar. Fienden är ännu vred, han arbetar också inom oss, i vårt inre.

Rädsla är ingen god ledare för ett Guds barn eller en kristen församling. Den kan förlama människor, så att man förlorar förmågan att lyssna och ta till sig Ordet. Den kan också leda människor till att trööstlöst söka stöd i sig själva, eller till onödiga spekulationer i det man inte förstår. Man kan också falla offer för starka mänskliga ledare med karismatiska förmågor och egna ambitioner. Guds rike består ändå inte i mänsklig styrka. En mänsklig åsikt kan inte, hur förnuftig den än verkar, ge en osäker människa bestående trygghet.

Jesus bemötte människornas osäkerhet. Han förklarade med Guds ord. Efter uppståndelsen uttydde han hur alla Skrifternas ord om honom måste gå i uppfyllelse. Han öppnade

de rädda lärjungarnas sinnen så att de kunde förstå. Vi får också be om öppnade sinnen att förstå hur Skriftens ord går i uppfyllelse.

I en otrygg värld får vi ty oss till urtidens Gud, till Honom som är hela universums skapare och ursprung. Vi får samla hjorden omkring Herren Jesus, omkring hans fasta ord i stället för mänskliga spekulationer. I den gode Herdens hjord är det tryggt att leva även i en osäker tid. Jesus vill inte att en enda skall gå förlorad. Han har genom sin kropp och sitt blod öppnat en levande väg till det nya himmelska Jerusalem. Vi får därför vandra mot härligheten i förtröstan på Jesu ord: *”Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. ... Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är.”* (Joh. 14: 1,3)

Låt oss därför inte fira fasta i rädsla och fruktan, inte i avund eller egoistiska strävanden. ”Så skall det inte vara bland er.” Låt oss följa Kristus med rena hjärtan och uppriktiga samveten. Må blodets röst alltjämt ljuda i församlingen, de fysiska avstånden till trots. Tro din synd förlåten i Jesu namn och blod!

Vid målet väntar en påsk i evig glädje, Herren Jesu uppenbarelse i härlighet! Där bryts de fysiska barriärerna. Inför himmelens tron finns en Herde och en räddad skara.

Välsignad fastetid!
Tomas Gäddnäs

Guds kärleks väg

1 kor. 13

Vad är kärlek? Det är en berättigad fråga i vår tid, när många har fått de djupaste såren i hjärtat just av det de trodde var kärlek. Budorden kan lära oss vad som är rätt och fel kärlek, alltså det som är emot Guds tio bud kan vi vara säkra på att det inte är kärlek. Den som älskar sin nästa har fullbordat lagen (Rom. 13:8). Det betyder inte att bara jag älskar så får jag göra vad jag vill, utan om jag följer Guds ord visar jag att jag älskar min nästa.

Ingen har större kärlek än att Han ger sitt liv för sina vänner (Joh.15:13). Den kärleken ger oss inte trauman, ångest eller djupa sår, i stället var det Han som bar vår ångest och smärta och Han som ropade för vår skull "min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig". Därför vet vi att Han älskar oss med den äkta kärleken, som inte slocknade i Getsemane ortagård eller på Golgata mellersta kors. Hans röst har vi Guds barn fått lära känna, när Jesus senare efter dessa omskakande händelser uppenbarar sig för sina rädda lärjungar kommer Han med fridens hälsning och inte med hämnd.

Om någon kunde hela skriften både i dess uppenbara och fördolda betydelse samt visste allt om den kristliga friheten och hur det utvärtes

levnet bör föras men hade inte kärleken, så vore det till ingen nytta om man inte genom det tjänade sin nästa. Vad är viktigt för oss predikanter när vi står inför församlingen? Är det hur vackert, bildat, genomtänkt och klokt vårt tal låter? Om inte där finns kärlek: alltså omsorg för människornas eviga väl, bättring och syndernas förlåtelsens predikan så är talet meningslöst. Det behöver komma fram vad hans kärlek till dig och mig har kostat, till att förlissa oss räckte inte silver eller guld utan till det behövdes Kristi dyrbara blod (1 Pet 1:18). Det är så med oss usla människor att kunskapen uppblåser men kärleken bygger alltid upp hela församlingen. Om det kommer från mitt eget stolta jag, för att bygga upp mig själv och inte från Gud för att bygga upp församlingen så är det inte kärlek utan egoism och stolthet. Här får vi var och en rannsaka oss själva.

Vilka gärningar, under och nådegåvor vi än har eller kan skryta om, så är det ändå värdelöst om vi inte har kärleken, inte ens om vi hade en tro som kunde flytta berg eller gav våra kroppar till att brännas. Paulus talar här om tron alldeles som om den kunde vara utan kärleken, vilket den inte kan. Men om någon ändå hade kunnat ha en rätt tro utan

Fastlagssöndagen

*Men nu förbliva tro,
hopp, kärlek, dessa tre;
men störst ibland dem är kärleken.*

kärlek, vilket är omöjligt så skulle det ändå inte vara någonting värt. Den människan som genom tron är gjord rättfärdig kan inte sakna kärleken. Där tron är, där är Den Helige Ande och där är också Andens frukt, kärleken.

Också här är apostlarna ett gott exempel för oss, att de inte i första hand talade om stora under och tecken som de fick vara med om. Utan de hade blivit brinnande av någonting mycket större, av det de hade sett och hört och av det deras händer hade vidrört (1 Joh

1:1) vid den allra största gudomliga Kärleken som blev kött, och tog sin boning bland oss. Huvudbudskapet var alltid Herren Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. Tänk att vi människor är så genom fördärvade, att den allra största och renaste kärlek som någonsin uppenbarats på den här syndiga jorden, för många ändå har blivit en stötesten och en förgelseklippa. Det är nåd utöver nåd att denna kärlek har blivit dyrbar för oss. Den kärlek som vi inte själv kan uppnå eller åstadkomma, i den är vi omfamnade och burna av Herren Jesus Kristus själv:

Kärleken är långmodig och mild, kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, han uppblåses icke, han skickar sig icke ohöviskt, han söker icke sitt, han förtörnas icke, han tillräknar icke det onda, han gläder sig icke över orättfärdigheten, men han gläder sig med sanningen. Han fördrar allting, han tror allting, han hoppas allting, han tål allting. Kärleken upphör aldrig; men profetiorna, de skola försvinna; talandet med tungor, det skall taga slut; kunskapen, han skall försvinna. Ty vi förstår endels och profetera endels. Men när det kommer som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är endels. Då jag var barn, talade jag som ett barn och hade sinne som ett barn och tänkte som ett barn, men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnsliga. Ty nu ser vi genom en spegel på ett dunkelt sätt, men då ansikte mot ansikte; nu känner jag endels, men då skall jag känna fullkomligt, såsom jag och blivit känd. Men nu förbliva tro, hopp, kärlek, dessa tre; men störst ibland dem är kärleken. (1 Kor. 13: 4-13) Amen.

David Orre

Simeon och Hanna som trons exempel

Må Kristi klarhet få upplysa din väg kära reskamrat!

I kyrkoåret 2021 är den första söndagen i februari den sista som räknas till juletiden. Därefter börjar redan den tidsperiod som hör till påsken. Så snabbt snurrar ”tidshjulet” framåt.

Den här söndagen kallas för kyndelsmässodagen. På kyrkornas altare brinner under gudstjänsten sex ljus. Benämningen kyndelsmässodag har uppstått från den medeltida seden, att denna söndag välsigna alla ljus som skulle användas under denna årstid. Innan det fanns elektrisk belysning behövde man många ljus. Ett levande ljus ger ljus och skapar en varm stämning. Å andra sidan kan även en liten låga vara farlig om den inte hålls under uppsikt.

Det bibliska temat för denna helg handlar om när Jesusbarnet bärs fram i templet. I detta lilla barn kom den gudomliga klarheten till världen och uppenbarades för oss. Under det att Simeon och Hanna välsignar Jesusbarnet, prisar de Gud för frälsningen som han berett för alla folk, och för ljuset som han låtit lysa för sitt folk Israel.

Dagens evangelietext är hämtad från Luk 2:22-40 (du kan läsa den i din egen bibel). Den sista perioden under GT, efter fångenskapen,

var en profetiskt tyst tid. I Israel levde man ett ”knapp” liv under den romerska ockupationsmaktens ok. Judarna fick utöva sin egen religion, men levde hela tiden under ett vakande öga. Mångas sinnen skymdes av hopplöshet, har Gud övergivit oss? Men det fanns också sådana som väntade på den återlösare för Israel, som profeterna hade profeterat om. Simeon och Hanna hörde till de Guds barn som levde ett stilla liv, men troget litade på löfena i Ordet.

Texten berättar, att när de 40 reningsdagar som lagen föreskrev, hade förflutit, så förde Josef och Maria Jesusbarnet till templet i Jerusalem. Josefs familj var ganska fattig, och därför förde de med sig endast duvor till offer. Den heliga familjen möter i helgedomen först den gamle Simeon. Bibeln berättar att denne var en from, gudfruktig man, som väntade på Israels tröst. Den Helige Ande vilade över honom. Anden hade uppenbarat för honom att han ännu innan sin död skulle få se ”Herrens smorde”. Precis i rätt stund ledde Anden Simeon till helgedomen. Den mer än tusen år gamla profetian gick i uppfyllelse i exakt rätt minut! Den gamla Simeon kände genast igen Jesus, tog honom i sin famn och tackade Gud. ”Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid, så som du har lovat. Ty mina ögon har sett din frälsning”.

Den Helige Ande hade öppnat Simeons förstånd, så att han förstod djupheten i Guds frälsningsplan: Jesus är alla människors salighet och räddning. Han har uppenbarats till härlighet för såväl Israel, som för alla hednafolk. Dessa salighetssaker ville den judiska andliga eliten inte förstå – och det var svårt även för Jesu lärjungar. Simeon fick se och uttala en profetia om Jesus, hur han skulle bli för vissa till fall, och för andra till upprättelse (en som ger nytt liv och hopp). Simeon såg också mamma Marias svårigheter ”ja, också genom din själ skall det gå ett svärd”. Detta förstod Maria säkert då när Jesu väg ledde till korset på Golgata.

Sedan berättar Bibeln om mötet mellan den heliga familjen och profetissan Hanna. Denna gamla änkekvinnan bodde i helgedomen och tjänade där Gud med fastor och böner. Bibeln beskriver kort, men mycket vackert, Hannas liv. Hon hade gift sig som jungfru. Ett äktenskap som varat 7 år av 84 år är en ganska kort tid, men det nämns. Dessa detaljer, att bruden var jungfru, samt äktenskapet mellan man och kvinna, är just sådana saker som har fördunklats i vår tid. Denna gamla änkekvinnan predikar genom sitt liv för oss om dessa saker som Gud instiftat, och som skyddar det mänskliga livet!

Men Hanna var en profet också i det hänseendet, att också hon på samma sätt som Simeon förstod allt det som Jesus-barnet verkligen är. Hanna fröjdade sig över Jerusalemets återlösnings. Att återlösa betyder att friköpa. I templet i Jerusalem utträttades många slags offer för att försona synder. Dessa måste utträttas gång på gång. Men nu hade ett nytt, bättre, helt felfritt offerlamm fötts till världen. Ett som, genom att ge sig själv som offer för att försona

hela världens synder, slutgiltigt kunde friköpa alla som fallit i synd.

Efter detta återvände den heliga familjen till staden Nasaret i Galileen. Där växte Jesus-barnet upp, och hade uppenbarligen en ganska vanlig barndom. Om detta berättar bibeln ganska litet. Det väsentliga är det som bibeln säger att ”Jesus växte till och fylldes av kraft och vishet, och Guds välbehag vilade över honom.”

Den här texten ur Bibeln för kyndelsmässodagen lyfter fram några viktiga saker. Skenet från ljuset påminner oss om Guds klarhet, som kom till världen i det lilla Jesus-barnet. Den syndiga människan har i sig själv varken ljus eller klarhet. Det kan vi ändå få genom tron på Jesus. Aposteln Johannes uppmanar oss att vandra i detta Kristus-ljus (1.Joh. kap. 1.). På så sätt får vi en levande gemenskap med fadern och med andra Guds barn. Och trots att vi faller i synd, så äger vi förlåtelse och rening i Jesu försoningsblod.

Guds ord är helt och hållet sant (Ps. 119:160), också alla förutsägelser och profetior som finns där. Många har redan gått i uppfyllelse och resten kommer att gå i uppfyllelse, när tiden är fullbordad. Simeon och Hanna levde i denna tro och förtröstan. I Bibeln finns löfte om Jesu återkomst (t.ex. Apg.1:11). På denna klarhetens dag som skall komma, får också vi vänta i tro. Den kan komma redan under vår livstid, eller också senare – Fadern allena vet. Då vi väntar känns tiden ibland lång och vi kan känna oss ensamma, men Jesus är enligt sitt löfte med oss också under tiden vi väntar.

Välsignad resa i Ordets ljus (Ps. 119:105).

Pentti Sinko

Guds Rike

Vår text börjar med Jesus och lärjungarna på väg till Jerusalem inför påskfirandet. Markus berättar att lärjungarna var samtidigt både förundrade och rädda. Möjligtvis var de rädda för vad som skulle hända Jesus och dem. I texten förutspår Jesus sitt lidande, död och uppståndelse. Jesu ord verkar väldigt tydliga och lämnar inget utrymme för lärjungarnas egna antaganden om vad som kommer att hända i Jerusalem. Lärjungarna har sett Jesu mirakel samt arbetat och varit under hans inflytande och undervisning under en längre tid. Bibeln berättar ändå inte att lärjungarna skulle ha ställt många frågor om vad han berättade för dem eller försökt förstå mera om kommande händelser. Istället kommer Jakob och Johannes med en begäran åt Jesus. De frågar om bägge kunde få sitta, en på högra och den andra på vänstra sidan, i Jesu härlighet.

Jesus förstår att lärjungarna inte ännu heller förstår vad hans rike handlar om och var det är beläget. De förstår inte heller vad de begär av Jesus. Det verkar som om bågaren och dopet som Jesus talar om i texten inte innebär den heliga nattvarden och det heliga dopet. Istället är det bågaren av lidande, smärta och död samt stänkande av, och även nedsänkning i, världens vrede och felbehandling. Lärjungarna är djärva nog att påstå att de är redo att ta emot det som Jesus kommer att utstå. Det som lärjungarna inte inser är att Jesus själv frågar vår Far i himlen ifall bågaren kunde tas ifrån honom men ändå är han redo att underställa sig Guds vilja. Det fanns ingen annan

Markus 10:32-45

väg än att låta Jesus som är det fullkomliga offret, Gud själv i köttet, bli dödad för att försona hela världens synder - också mina och dina synder. Jesus säger dock även att denna samma bågare kommer lärjungarna, på samma vis som vi idag, få ta del av genom den behandling som världen kommer att ge oss.

Jesu rike är ett andligt rike. Det är lika verkligt som den värld vi lever i, men än så länge andligt till sin natur. En dag kommer det dock att bli vår enda verklighet. Jesus söker dem som vill tjäna honom i ande och sanning. Han kallade lärjungarna då och han kallar oss idag att följa honom och lyda hans vilja. Jesus säger att *alla* de som arbetar och är tyngda av bördor kan komma till honom och han skänker dem vila. Detta rike är inte till för goda människor som saknar kännedom om sin syndiga natur utan hans rike är till för mig och dig som är syndiga och i behov av Guds nåd. För oss som är bekymrade och även förtvivalade på grund av våra synder. För oss som kämpar med någon specifik synd. Vi strävar efter att besegra synden och "bli bättre" men det lyckas vi inte med. Jesus önskar helt enkelt att vi vänder oss till honom.

Han vill att vi tar på oss hans ok, hans kors. Han vill att vi lär oss mera om honom. När vi gör detta, finner vi vila för våra själar. Guds nåd är inte lik våra gärningar. Han vill enbart att vi erkänner vår syndighet och vårt behov av att han räddar oss. Vad innebär det att utföra Guds verk om inte att tro på Jesus och

Honom som sände Jesus, den levande Guden. Bibeln berättar att alla våra rättfärdiga gärningar är som en fläckad dräkt inför Gud. De offer som han vill ha av oss är en förkrossad ande samt ett förkrossat och bedrövat hjärta. Som psalmisten skriver kan vi även offra lo-vets offer för det som Gud har gjort för oss.

Vi kan lätt föreställa oss den upprördhet som de tio övriga lärjungarna upplevde när de hörde Jakob och Johannes be om en särskild tjänst och plats i Jesu rike. "Hur kunde del!" kan du och jag tänka. Om vi ändå tänker efter kan vi upptäcka samma benägenhet till själviska ambitioner och motiv i oss själva. Jesus förklarar att ledarstilen i hans rike inte motsvarar världsligt ledarskap. Vi är kallade att tjäna varandra. "Hur kan vi få något gjort om alla tjänar och ingen leder?" kan vi tänka i vårt kött. Detta utesluter inte att vi har fått gåvor och färdigheter av Gud som kan användas i hans arbete och rike men det är ändå Jesus som leder. Vi ska inte befalla, tvinga eller manipulera varandra på ett köttsligt vis för att uppnå något mål. Istället önskar Jesus att varanda en av oss, i våra särskilda platser, följer i hans fotspår "vad skulle Jesus göra?" kan vi fråga. Paulus försäkrar oss att vi har Jesu sinne-lag. Må han ge oss tro och frimodighet att fortsättningsvis tillåta honom leda våra liv.

Guds frid,
Ken Helmes

Förlåt

*”Vi ska förstå och förlåta varann
och va' rädda om varann lite mer.”*

Kanske brukar ni be bönen Fader vår hemma eller kanske brukar du rabbla med när den bes i kyrkan eller bönehuset. Jag tror i alla fall att du kan den utantill, åtminstone nästan. (Om inte, så är det bra att lära sig den!) Då vet du också att det finns en mening i bönen som handlar om förlåtelse. *”Och förlåt oss våra skulder, så som ock(så) vi förlåta dem oss skyldiga äro”*. Det här är lite gammalt språk, men vi kan se hur det står i Bibeln, för bönen Fader vår kommer från Bibeln. Det var när Jesus lärde sina lärjungar att be. Så här står det i Matteusevangeliet, kapitel 6, vers 12: *”Och förlåt oss våra skulder, så som vi förlåter*

dem som står i skuld till oss.” Det där om att någon ”står i skuld” till dig betyder att någon gjort sig skyldig till något dumt, att personen gjort dig illa. Vi vet alla att vi gör dumt mot andra ibland och att andra gör dumt mot oss. Ofta handlar det om småsaker, men någon gång kan det vara en riktigt stor och jobbig grej som gör oss väldigt ledsna och sårade.

Du har säkert fått lära dig att vi behöver be om förlåtelse när vi gjort fel mot någon. Det känns inte bra i hjärtat, man har dåligt samvete och ångrar det dumma man gjorde, men när man har pratat igenom det och fått förlåtelse, då känns det lätt om hjärtat. Det är inte alltid så lätt att be om förlåtelse, men oj, så skönt det känns efteråt.

Men hur är det andra vägen då, om någon gjort dig illa, men inte ber om förlåtelse. Varje gång du ser den personen och varje gång du tänker på det som hänt, så gör det ont i dig. Du är jätteledsen eller också jättearg. Du kanske funderar hur du ska kunna ge igen, minst lika mycket, helst ännu mer. ”Vänta bara...”

Jag skulle vilja säga en sak till dig - gör inte så. Det blir aldrig bra om vi börjar hata någon och önska illa åt den som gjort oss illa. Jesu väg är att förlåta. Ja, vi behöver förlåta fast personen kanske aldrig ber om förlåtelse.

Varför? Jo, för att vi själva ska slippa fri. Så länge vi inte förlåter så är vi på ett dåligt sätt bunden till personen. Vårt humör, våra tankar, ja, hela vårt jag påverkas negativt av att vi inte förlåter. Man kan till och med bli sjuk av att gå och känna hat och bitterhet mot någon.

Du kanske protesterar - ”Jag kommer aldrig att förlåta honom. Han förtjänar det inte efter allt han gjort mot mig.” Jag förstår dig. Det kan vara väldigt svåra saker som mobbning eller förtal. (Förtal betyder att någon talat illa om dig inför andra, spridit ut sådant som du berättat i förtroende eller sådant som inte stämmer. Idag är sådant jättelätt via sociala medier.) Det är inte lätt att förlåta någon som kanske förstört flera år av ens liv. Men NÄR du förlåter, så är det som att du slänger ifrån dig en tung börda, du släpper det. Du kanske inte glömmer det, åtminstone inte direkt, och du vill kanske inte mer se den andra personen - det är okej, du behöver inte bli kompis med personen du förlåter, det är viktigt att veta. Men du är fri, fri som en fågel, och kan gå vidare.

Att förlåta kräver stort mod. Du kanske upplever nu att Gud talar till dig om en person du behöver förlåta. Han gör det så milt och fint. Han står inte där och pekar strängt på dig, utan talar med mjuk röst i ditt inre. Ändå

kanske det känns som att du inte kan förlåta. Det du då kan göra är att be till Gud om hjälp. När du ber om hans hjälp så kan han först göra så att du VILL förlåta och sedan hjälper han dig hela vägen. Du behöver inte alltid tala med personen som gjort dig illa, utan tala med Gud om det. Det kan ta tid, men så småningom märker du att du kan se på eller tänka på personen som sårat dig utan att önska honom illa. Det gör inte lika ont i hjärtat längre. Ibland kan Gud till och med göra så att vi börjar tycka om personen och önska allt gott åt honom eller henne. Det är ett under som sker i hjärtat. Gud håller på att läka de inre sår du fått.

Jag ber att Gud ska hjälpa dig att be om förlåtelse för sådant du gjort fel och jag ber att du ska kunna förlåta dem som gjort fel mot dig. Då mår vi alla bäst och kan se ljus på livet och varandra och ha glädje och frid i hjärtat.

Varm kram,
Sanna

Kärleksfull och trygg i katekeskristendom

Vad ska vi tänka om gemenskap mellan kristna från olika samfund?

Vi tror på "en helig allmänlig kyrka", bekänner vi varje söndag i trosbekännelsen. Det vi säger är alltså att det bara finns en Kyrka, Kristi kropp, dit alla kristna tillhör. Den här Kyrkans gränser är inte synliga, utan ytterst sett är det endast Gud som vet vem som tillhör den. Det är den här Kyrkan som Paulus talar om t.ex. i 1 Kor 12:13.

Men faktum är att vi som kristna ändå är delade. Att kristna är splittrade i olika samfund är beklagligt, men ett ofrånkomligt faktum. Det här är inte bra, men det blir inte heller bättre av att blunda för de olikheter som finns. Det är t.ex. en stor skillnad mellan dem som säger att Kristus verkligen är närvarande i nattvardens bröd och vin och dem som säger att det bara är en måltid där vi minns vad Jesus gjort för oss.

Som kristna lever vi alltså i en spänning, mellan enheten i Kristus och splittringen bland kristna. Hur ska vi navigera oss fram i den här spänningen?

För det första är det viktigt att bli trygg i sin egen tro. Att själv lära sig mera om vad vår kyrka bekänner och varför den gör det. En bra början till det här är att ta fram Lilla katekesen, som kort presenterar det centrala i den kristna tron. Där lär vi oss bland annat, att det

är Gud som verkar tro i våra hjärtan. Frälsningen är inte vår egen förtjänst, utan något Gud ger oss av nåd, genom Ordet och sakramenten. Därför kan vi också frimodigt säga, att där vi ser dessa tecken, där verkar Gud tro i människors hjärtan och där finns det därför också kristna. Det här gäller oberoende vilket samfund det råkar vara frågan om.

Då vi sedan möter kristna från andra samfund, behöver vi inte dölja de saker vi tänker olika om, utan ärligt tala om dessa saker. Det ger oss möjligheten att med gott samvete också glädjas över de sakerna vi faktiskt är överens om. Det finns nämligen mycket som bibeltroende kristna har gemensamt, speciellt då vi möter en allt mer sekulariserad värld.

För det tredje ska vi vara ödmjuka och möta andra med kärlek. Det går faktiskt att vara oense om en sak, men ändå respektera och till och med bli vänner med varandra. Vi får tacka Gud för att han frälser också utanför våra egna kretsar och så får vi välsigna och be för dem vi möter. Vi ser också fram emot den dag då vi tillsammans med hela den kristna Kyrkan får stå inför Guds tron och prisas Honom som gett sitt liv för oss.

"Skrivelse med underrubrik från Ung i Tro"
Anton Wargh

"Och förlåt oss våra skulder"

"Förlåt oss våra synder, såsom vi förlåta varandra." Orden i bönen Fader vår är kraftfulla. Vi behöver bli varse om behovet av förlåtelse och samtidigt kunna släppa vår nästa fri, genom att låta förlåtelsens budskap också gälla medmänniskan. Förlåtelsen kan vi ta emot som en gåva, alla vi som vill ta emot denna gåva. När man blir förlåten, får Kristi helande verka i en. Vi får bara komma till Herren med såren och finna hos Honom en läkedom, ett helande. Som ett litet barn som inte alltid vet sitt bästa, så vet vi människor inte alltid vad som skulle vara bäst för oss. I 1 Johannesbrevet 2:1-2 läser vi följande: *"Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte ska synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern: Jesus Kristus, den rättfärdige. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan för hela världens synder."* Förlåtelsen är något som vi behöver varje dag. Ibland påminner samvetet oss om att vi behöver få frid för synder vi åsamkat. Vi behöver alltså en Frälsare som ger oss möjligheten till gemenskap med Gud.

Att bli förlåten, innebär samtidigt att man släpper en tung börda. När man väl har lagt syndabördan inför Kristi kors, behöver man inte längre bära den. Jesus sade ju själv på korset, som vi läser i Lukasevangeliet 23:33: *"Far, förlåt dem, för de vet inte vad de gör"*. Vi är inte alltid medvetna om synder vi gör. Därför kan vi också ta till oss samma ord. Samtidigt är Jesu ord på korset saliggörande för oss människor. Gud förlåter, bara vi vill ta emot förlåtelsens budskap.

Ibland behöver vi en väckarklocka, som påminner oss om vårt behov av förlåtelse. Det kan vara något som en annan människa säger, som väcker syndakännedomen till liv. Men trots att det ibland kan kännas sjukt i en är det av kärlek som Gud vill nå oss. I 1 kor 13 talas det om kärlekens väg. Vi läser bland annat om hur kärleken ser ut. Kärleken är mild och tålig, den betar sig inte illa, den brusar inte upp. Vi får lära oss av Gud kärlekens väg, som samtidigt är förlåtelsens och försoningens väg.

Förlåtelsen är en källa som vi på nytt och på nytt får komma till. Vi får också likt den förlorade sonen nalkas den kärleksfulle Fadern. Fadern utropar enligt Lukas 15:24: *"För min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen"*.

Också när vi förlåter våra medmänniskor, släpper vi en tung börda. Vi får då lägga bort bitterheten, agget och hatet som vi kan känna. Här kan vi låta förlåtelsens budskap flöda in i våra hjärtan. Förlåtelsen har därför en renande och helande effekt. Det är som att hälla balsam på såren.

Jesus, du ser vårt behov av förlåtelse, tack för att vi får komma med vår börda inför dig, sågandes; förlåt oss våra synder såsom vi förlåta dem som står i skuld till oss. Påminn oss om förlåtelsens källa, där vi finner ro för vår själ. Amen.

Magnus Enlund

Gör de kristna symbolerna synliga!

Vi lever i en mörk tid i vilken man strävar efter att få bort kristliga symboler från offentliga platser. Ur syn, ur sinn. Korset har till exempel tagits bort från kyrktornet i skylten för tätort. Uppenbarligen skapar kyrktornets kors så mycket ångest.

De kristna har bekant sin tro med olika symboler och även uppmuntrat varandra till att göra det. Här kommer några exempel.

KORSET är naturligtvis den mest kända och den viktigaste. Den beskriver hur Guds Son kom till människorna och hur människosläktets syndabörda lades på honom. Ofta är korset tomt eftersom Jesus inte blev kvar på korset och ställd under döden. Inte alls, utan han uppstod från de döda och öppnade vägen till himlen för var och en som förtröstar på hans försoningsverk.

TRIANGELN beskriver Guds treenighet. Gud är en, men samtidigt Fader, Son och Ande. Därför lämpar sig triangeln utmärkt för att beskriva Gud. Triangeln är ju en, men samtidigt har den tre sidor och tre spetsar. Ingen del av triangeln kan tas bort utan att helheten förstörs.

ÖGAT är en bild av att Gud är Allsmäktig. Också i det avseendet att han ser allt. Symbolen kan förfära den som försöker fly från honom. Men Guds allseende öga innebär en ofantlig tröst för den som tryggar sig till honom; Herren ser alla smärtor i mitt liv och hjälper i den Allsmäktiges nåd.

BÅTEN symboliserar den av Herren ledda kyrkan och församlingen, men även kyrkobyggnaden och kyrksalen. När Jesus är med i båten blir ingen storm övermäktig. En båt eller ett fartyg kan man speciellt hitta i många kyrkor längs kusten. Om en storm prövar kyrkan lönar det sig att väcka Jesus till hjälp.

ANKARET är en symbol för tron och hoppet som bär över dödens gräns. Jesus säger sig vara ett ankare som garanterat håller. Genom tron liksom klänger man sig fast i detta ankare som redan är fäst på andra sidan gränsen hos Gud i himlen. Jesus steg redan upp till himlen, och han väntar.

DUVAN med en olivkvist i näbben användes som symbol redan av tidiga kristna. Denna bild kommer från berättelsen om syndaflodden och den beskriver den Helige Ande och

den inre friden. Senare tog fredsrörelsen symbolen i bruk för att beskriva arbetet för en yttre fred.

FISKEN är så vitt man vet den första kristna symbolen. Den symboliserar Jesus. Detta tecken har kristna använt bland annat för att kommunicera med varandra under tider av förföljelse. Symbolen heter Iktys. Namnet bildas av de första bokstäverna i de grekiska orden för Jesus Kristus, Guds Son, Frälsaren. Den som gömde sig bakom detta tecken bekände tyst sin tro och uppmuntrade så även andra utsatta.

Förslag till bilister Iktys-symbolen syns på bilden. Jag föreslår att vi som har bilar sätter en sådan på bakplåten. På detta sätt kan vi ge en liten bekännelse; den som reser i denna bil tror på Jesus Kristus, Guds Son, Frälsaren.

Jaakko Rahja
Kyrkslätt

Vår Herre Kristus talat har
då han på korset fästad var
sju ord för oss på jorden.
Låt oss i minnet hålla kvar
de helga, dyra orden!

De första är en förbön för
de bödelsdrängar som han hör
om dräkten kasta tärning:
De vet ej, Fader vad de gör,
förlåt dem deras gärning!

Hans andra ord, som kärlek bär
till mor och vän vid korset, är
en bön som son och broder:
O kvinna, se din son är där,
o son, se där din moder!

Hans tredje ord, o lov och pris,
är tröstens ord på samma vis
när han hörs rövarn svara:
I denna dag i paradiset
skall du ock med mig vara.

Hans fjärde ord oss lära kan
hur han, Guds Son och avbild sann,
för vår skull straffad blivit:
Min Gud, säg varför, ropar han,
har du mig övergivit!

Jag törstar, är hans femte ord.
Besinna det, du fallna jord,
din skuld är mörk som natten:
han som har dukat nådens bord
får ej en droppe vatten!

Hans sjätte ord, det innebar
att nu den segern vunnen var
om vilken skriften ordat.
Vår frälsning nu en borgen har,
han sagt: Det är fullbordat.

Hans sjunde ord, så fullt av frid,
det vill vi i vår sista strid
med våra suckar blanda:
I dina händer, Fader blid,
jag lämnar nu min ande.
Psalm 75

Jesus

– Guds största gåva

2. Kor. 1: 19-22

”Ty Guds Son, Jesus Kristus, som bland er har blivit predikad av oss, av mig och Silvanus och Timoteus, han kom inte som ja och nej, utan ett ja har kommit genom honom. Ty alla Guds löften har i honom fått sitt ja. Därför får de också genom honom sitt amen, för att Gud skall bli ärad genom oss. Den som befäster oss och er i Kristus och som har smort oss, det är Gud. Han har även satt sitt sigill på oss och gett oss Anden som en handpenning i våra hjärtan.”

Här är det frågan om Guds löften. Det är frågan om betydelsen av Guds löften och att förtrösta på dem. Detta bibelord är en mycket komprimerad presentation av vägledningen till trons utövning. Det är således mycket viktigt att stanna upp och begrunda dessa verser i detalj.

Vilka är då ”Guds löften”?

Gamla testamentet är ”De Stora löftenas bok”, uppenbarelser genom vilka Gud förberedde att Nya förbundet skulle träda i kraft. Nya testamentet är ett flerfaldigt vittnesbörd om hur Gamla förbundets många löften gått i uppfyllelse. ”Den stora bilden” av Nya testamentet förklarar betydelsen av Guds löften och hur man skall förhålla sig till dem.

Vi läste i inledningen Paulus förklaring i vers 20: ”Guds löften har fått sin bekräftelse i Jesus.” Och då vi öppnar detta, kan vi också säga så här: Guds löften så många de än är, har alla fått sitt ”ja” i Kristus. Och vi ger Gud äran när vi säger ”amen” till dem.

Nu får alltså Gud dig och mig att frimodigt stanna i Kristus. Han smorde oss, satte på oss sin egendoms sigill: den Helige Anden i våra hjärtan som en handpenning på att Han också kommer att återlösa alla ”rater” för hela ”kontraktstiden”.

Guds löften finns på tre plan: ”Det stora löftet” som Gud gett oss i Jesus, är grunden till alla andra löften Fadern gett oss. Inte endast grunden, utan också deras fullbordan. Dessutom har Jesus löst ut bruksrätten (besittningsrätten) åt oss till alla Guds löften!

Ta Guds löften i bruk!

Meningen med att predika Ordet är att ”utlysa” eller förkunna Guds välsignelser åt församlingen.

Det är sedan de levande lemmarna i församlingens ansvar att utlysa samma budskap åt världen.

Det sker genom att vittna om hurudana välsignelser Gud har fört med sig i våra liv. Som Ordets förkunnare och vittnen i Kristus är det

vår uppgift att ”bekräfta” eller vittna om, hurudan hjälp vi själva har fått ta emot.

Det är också viktigt att vi litar på de löften vi fått. Det är en annan del av Paulus lärdom ”av hjärtats tro och munnens bekännelse” (Rom. 10:10.) Då säger vi från hjärtat åt Gud: ”Din Ande har nu öppnat detta löfte från Ordet åt mig, och nu förtröstar jag mig på det!”

Det ”amen” Paulus nämner om i vår text betyder åt mig som ordets åhörare i praktiken det, att jag bekänner t.ex. så här: ”det jag i ordet hört om Guds löfte om nåd i Kristus, lovar just det jag i mitt hjärta längtar efter. Den egna livssituationen har gjort just det löftet aktuellt för mig. På detta sätt säger vi vårt bekräftande ”amen” till löftet. Förkunnelsen om löftet är ämnat att förmedla den välsignelse som löftet innehåller.

Välsignelse av löften.

I förkunnelsen om de nådelöften som Kristus löst åt oss välsignar man dem som behöver dem och tar emot dem. ”Grundformeln” finner vi i ”Herrens välsignelses” tre delar: ”Herren välsigne dig och bevara dig.”

För det andra ”... vände sitt ansikte till dig och vare dig nådig” (i betydelsen nåd och barmhärtighet eller förlåtelsens nåd). För det tredje: ”Herren vände sitt ansikte till dig och give dig frid.”

Paulus grundade förverkligandet av ”ja” och ”amen”-processen i vår text med följande detaljer: för det första, Guds Smorde(Messias) har smort oss. Här är det frågan om vad eller hur välsignelsen verkar, och vars förverkligande Den Helige Anden bär ansvar för. Den uppväcker, föder och styrker vår tro och förlitan på den nådige och älskande Fadern. För det andra: att Gud ”har lagt på oss sitt sigill”

- har gett oss Anden som ”sigill”, som är Hans egendomsstämpel. Det syns på oss, att den treenige Guden har skapat oss *till sin avbild* och att *vi till vårt väsen liknar den treenige Guden*.

Som kristna mår vi bra, när Guds Ande får ge näring åt vår ande genom Guds ord. Vår andes uppgift å sin sida är att ge näring åt vår själ och liva upp och styra våra själsförmågor. Den levande tron verkar i hela vårt väsen. Guds löften täcker alla områden och lager i våra liv.

När vi i tron förtröstar på Jesus, är den Helige Ande ”handpenning” på Guds löften. Handpenningen eller inlösningspenningens första rat bekräftar att det är frågan om ett återlösningsavtal som täcker hela vårt nya liv. Andens ”pant” har vi som ”trons egendom” och som sådan har vi ett ägardokument som garanterar oss rättighet att använda oss av alla de Guds barns rättigheter som han stadfäst genom sina löften.

När vi förtröstar oss på Guds ord är vi delaktiga av Hans rika och rikliga godhet.

Tag således nu emot denna välsignelse och genom den precis den hjälp du just nu längtar efter att få av Gud:

***Herren välsigne dig och bevara dig.
Herren låte sitt ansikte lysa över dig
och vare dig nådig.***

***Herren vände sitt ansikte till dig
och give dig frid.***

***I Faderns och Sonens och
Den Helige Andens namn.***

Amen.

***Jorma Aspegrén
Översatt från finska av
Per-Ole Hjulfors***

Elmer Yliniemi 1936 - 2020

Till minne av Elmer Yliniemi

Mänskan

Två veckor innan pastor Elmer Yliniemi blev hemkallad till det himmelska hemmet, den 23 oktober, fick jag höra att han och hans hustru Mirjam samt deras son Isak insjuknat i Covid-19. Efter några dagar förstod jag av informationen, att det är mycket möjligt att Elmer inte mera återvänder till sitt hem i Susijärvi. Då jag sedan fick höra nyheten om hans död, kändes det som om en nära vän skulle ha tagits bort.

Vi hade en så stor ålderskillnad, att jag kunde ha varit hans son. Ändå, när jag lärde känna Elmer sommaren 2008 i dagligt umgänge och hans handledning under nästan sju veckor, minskade ålderskillnaden mellan oss och jag lärde känna honom framför allt som en kristen och församlingsherde. Också efter att vi återvänt till Finland, när vi ofta hade kontakt via internet och vi samtalade med Mirjam om det alldagliga, kom Elmers skepnad i bakgrunden mot telefonen och sa några meningar berikade med humor.

Tillsammans med min familj tillbringade vi sommaren 2008 i Susijärvi och jag fick tjäna Spruce Grove församling som inofficiell hjälppräst. Elmer vägledde mig i min uppgift och visade med sitt eget exempel vad det innebär att vara herde för en medelstor (ca 300 pers.) församling. Jag predikade varje söndag i gudstjänsten och ibland höll jag även en finskspråkig predikan för finskspråkiga åldringar. Elmer gav mig inte råd om hur jag skall predika, men berättade ändå om händelser från sin egen tjänsteuppgift, vilka jag förstod att ta emot som

råd från en erfaren herde som kände sin församling väl. Ett av de viktigaste råden var det, som han med ett leende sade ”i den här trakten skall varje mening i predikan vara grundad på bibeln”. Med detta menade Elmer att församlingen lyssnade uppmärksamt på pastorns predikningar och kände väl Bibeln och grunderna i den kristna läran.

När vi färdades tillsammans med Elmer och Mirjam och bekantade oss med mänskorna och verksamheten i församlingen, lade jag samtidigt märke till på vilket sätt Elmer skötte sin tjänst. Hans sätt att bemöta mänskorna var exemplariskt. Han var inte smickrande – han talade rakt ut, men ändå på ett sådant sätt att mänskorna märkte äktheten, värmen och leken i hans ord. Elmer gav rum att komma nära, att fråga, också att vara av annan åsikt, men samtidigt stod han på egna fötter på sin egen plats. Det var precis som Eno, en av hans döttrar, sade i sitt minnestal, Elmer svängde sig inte efter allmänna åsikters växlingar.

Elmers gestalt gav intryck av en självständig mänska som inte behöver fråga andra vad han skall göra. Men den här bilden var bara en av Elmers personligheter som jag fick bekanta mig med. Samtidigt som han som person var självständig, var han också mänska, lyhörd, frågande, nyfiken och villig att lyssna till vad andra tänkte och framför allt hur de motiverade sin åsikt. När man samtalade om trosfrågor var där två kristna vända mot varandra och samtalade i ro om den gemensamma skatten, Guds evangelium för syndare. I sådana stunder var det inte

fråga om den äldre mot den yngre, eller pastor mot församlingsmedlem. Det var blott två av Gud förunderligt utvalda människor som av Gud i Kristus fått nåd.

I något skede i ungdomstiden för Elmer ut i världen. I världen kände han hela tiden Guds dom och sitt eget tillstånd. Detta hans tillstånd verkade så, att när han läste Bibeln förmådde han inte höra det tröstande evangeliets röst utan endast domens. Först sedan han fått nåd att återvända från världen tillbaka till dopets nådesförbund, tilltalade bibeln inte längre enbart dömande, utan vittnade ett ljuvligt evangelium. Om sin egen omvändelse från sin resa som en förlorad son berättade Elmer att, år 1965, när han kom till väckelse vid ett andligt ungdomsmöte och fick viljan att återvända och leva som ett Guds barn, var det en viktig händelse. För honom var det sedan också viktigt att gå till sin egen hemförsamlings pastor och de äldste i Spruce Grove för att klargöra sin sak. På samma gång fick han ta emot syndaavlösningen. I denna sin barndoms och ungdoms apostolisk-lutherska församling ville han sedan fortsätta och växa som kristen.

Herde

Doktor Uuras Saarnivaara grundade år 1967 tillsammans med sina vänner ett teologiskt seminarium ”Inter Lutheran Theological Seminary” i Minneapolis. Saarnivaara var en känd lärare och förkunnare inom den apostolisk-lutherska

kyrkan. Flera unga män anmälde sig till det nyss grundade seminariet och bland dem även Elmer år 1970. Elmer studerade Bibeln, luthersk dogmatik, kyrkohistoria och många andra nyttiga ämnen för pastorstjänst, Han studerade även kyrkohistoria och laestadianismens historia ett år vid Helsingfors universitet under ledning av Pekka Raittila.

År 1975 vigdes Elmer Yliniemi till präst. Han verkade som präst i tiotal år i den apostolisk-lutherska församlingen i Spruce Grove och skötte samtidigt två mindre församlingar i omgivningen. Paret Yliniemi var 1976 - 1977 i missionsarbete i Nigeria.

Som teolog var Elmer en traditionell Bibelteolog. För honom var Bibeln Guds ord och högsta auktoritet i tro och leverne. På samma gång ville han också vara en luthersk teolog. Han värdesatte Luthers Lilla katekes och Augsburgska bekännelsen högt. Dessa var också hans församlings bekännelser. Allt detta såg jag på nära håll när vi tillsammans höll skriftskola för församlingens unga. Noggrant gick vi igenom Katekesen och ungdomarna förhördes om artiklarna inför församlingen i samband med konfirmationen. För de unga blev det mycket klart vad Bibeln lär och att den är grunden för mänskans liv och tro.

Beroende av överherdens verk.

Guds tjänare och herde Elmer Yliniemi fick vara beroende av överherdens verk. Kristi gåvorättfärdighet var hans frälsningsvisshet. Inte egen förtjänst eller iver. Gud har i sitt heliga ord gett löften och på dem är det tryggt att möta även den sista fienden, döden. Kristus har sagt, ”Var inte rädd! Jag är den förste och den siste, och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet.” (Upp. 1:17 – 18).

Elmer med saknad
Vesa Pöyhtäri

Suomen teologinen instituutti (STI) puolustaa

raamatullista ja luterilaista uskoa Suomessa.

Teemme teologista tutkimus- ja koulutustyötä, tuemme teologian opiskelijoita heidän opinnoissaan ja hengellisessä elämässään sekä pidämme esillä Raamatulle uskollista teologiaa.

Samalla ajamme herätysliikkeiden asiaa ja toimimme niiden yhteistyöfoorumina muuttuvassa yhteiskunnallisessa ja kirkollisessa ympäristössä.

Jos koet itsellesi tärkeäksi, että kirkossa, herätysliikkeissä ja hengellisissä järjestöissä on tulevaisuudessakin Raamatulle uskollista julistusta, tutustu toimintaamme ja liity tukijäseneksi osoitteessa: **www.sti.fi**

STI:n jäsenjärjestöjä ovat seuraavat:

- Ev.lut. Lähetisyhdistys Kylväjä
- Laestadiernas Fridsföreningars Förbund
- Lähetisyhdistys Rauhan Sana
- Sanansaattajat
- Suomen Ev.lut. Kansanlähetys
- Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys
- Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
- Suomen Raamattuopiston Säätiö
- Länsi-Suomen Rukoilevaisten yhdistys
- Svenska Lutherska Evangeliföreningen

*Salig är den som inte följer de gudlösas råd,
som inte går in på syndares väg och sitter bland föraktare,
utan har sin glädje i Herrens undervisning
och begrundar hans ord både dag och natt.*
Ps. 1:1-2

Här hittar du oss!

Bosund bönehusförening r.f.

Byvägen 185
68555 Bosund

Källby Fridsförening r.f.

Spårvägen 20
68800 Källby

Etelä-Suomen Rauhan Sana

Fredrikinkatu 61 B
00100 Helsinki

Närvilä bönehus

Kaustargatan 13
67100 Karleby

Näs Fridsförening r.f.

Näsvägen 31
68560 Eugmo

Punsar Bönehusförening r.f

Ytteressevägen 411
68810 Ytteresse

Risöhall Bönehus

Tranvägen 2
68570 Larsmo

Jakobstads Fridsförening r.f.

Skutkullvägen 32-34
68620 JAKOBSTAD

Vasa Fridsförening

Fiskaregatan 5
65100 Vasa

LFF:s kontor och konferenssal

Permosvägen 111
68600 Jakobstad

Välkommen!

Prenumerationsavgiften för Sions Missionstidning

Finland 37 €, gåvoprenumeration 24 €
Sverige 390 kr, gåvoprenumeration 282 kr
Norge 370 kr, gåvoprenumeration 282 kr
Övriga 37 € + porto
Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.
LFF erbjuder tidningen gratis under ett år till nygifta par.

Prenumerationer och beställningar:

info@forsberg.info
Tel. +358 6 788 8800 kl. 8-16

Prenumerationer i Sverige:

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,
95334 Haparanda
Tel. +46 9 2261041.
hans.rahkola@gmail.com

Prenumerationer i Norge:

Sara Olsen, Borraveien 17
9517 Alta
Tel +47 91165805

Adresskorrigeringar

info@forsberg.info
Obs. Flyttningsanmälan till Magistraten
gäller enbart officiella instanser, inte
tidningsprenumerationer.

Fakturering

Antero Heikkilä
antero.heikkila@multi.fi
Tel. 0500 260 539

Taltidning

Sions Missionstidning finns även som
taltidning på CD. Prenumerationspriset
är detsamma som för papperstidningen.
Kontaktperson för taltidningen:
Vesa Pöyhtäri
Tel. 044-2175410
vesa.poyhtari@lff.fi

*”Vänd ditt öra till mig,
skynda till min räddning!
Var min fasta klippa, en borg
till min frälsning, för du
är min klippa och min borg.
Du ska leda och föra mig
för ditt namns skull,
du ska lossa mig ur nätet
de lagt ut för mig,
för du är mitt beskydd.
I din hand överlämnar
jag min ande.”
(Ps. 31:3 – 6)*